

[Holger Hansen.]

stem, hvor kun halvdelen af medlemmerne gik af hvert andet år. Det ville give mulighed for en kontinuitet, som nok mange steder har manglet i kraft af en hurtig udskiftning af skolenævnsmedlemmerne.

Vi diskuterede sidste gang meget, hvorvidt skolenævnet skulle have en egentlig indstillingsret til lærerstillinger ved den enkelte skole, og vi fandt frem til et kompromis, som ministeren redegjorde for her, og som jeg ikke skal gentage. Vi tror, vi skal overveje det meget nøje, før vi giver skolenævnet denne endelige indstillingsret eller -kompetence, om man vil. Der vil nemlig ske det, så vidt jeg kan læse også i dette lovforslag, at vi da går bort fra den mulighed for at flytte lærerkraften fra den ene skole til den anden, som i øjeblikket eksisterer, som er hjemlet dels i tjenestemandsløven, dels i skoleloven, og som jeg mener er absolut nødvendig. Vi vil, om vi her følger forslagsstillerne, ligesom fryse tingene mere fast, fryse situationen fast ude i den enkelte skole og i det enkelte skolevæsen. Vi skal nok være med til at overveje det og vurdere det på alle måder, men jeg er ikke sikker på, at dette er hensigtsmæssigt.

Der er altså mange problemer her, og vi er selvfølgelig rede til som altid at være med i et positivt samarbejde om det. Jeg tror som sagt ikke, vi skal forhaste os. Der kan godt gå et lille års tid, før folketinget gør denne lovgivning færdig. Vi har kun kort tids erfaring, og den må vi naturligvis forsøge at udnytte også igennem den hørings- tur, som jeg forstår ministeren er i fuld gang med. Før vi endeligt beslutter os til, hvad vi vil, må vi have gravet i problemerne, og det er vi naturligvis rede til i undervisningsudvalget.

**Samuelson:** Jeg tror kun, det er hr. Holger Hansen og mig, der var med, da vi gennemførte skolestyrelsesloven af 1970, og det er vor erindring, at det var en af de vanskeligste love, vi har haft med at gøre. Der var en lang række ændringsforslag, og der var et

atal af deputationer i uddannelsesudvalget. Det er altså en lovgivning, som berører mange mennesker. Jeg vil gerne slå fast, at jeg mener, at loven af 1970 var et kæmpefremskridt i forhold til det, man havde i forvejen. Det var måske præget af lidt hastværk. Man skulle være færdig med det, man skulle have udfærdiget valgeregler, og valgene til skolenævnet gik vel også lidt hovedkulds. Men i betragtning af, at disse valg kom til at foregå så hovedkulds og folk ikke rigtig vidste, hvad skolenævnet skulle tage sig af, synes jeg, det er gået forbløffende godt i de to år, der er gået.

Men det er ikke godt nok, og der viser sig selvfølgelig en række skavanker. Det er derfor, det konservative folkeparti nu i dag kommer med et forslag.

En af hovedfejlene ved den nuværende lov er givetvis, at der er for mange organer, for mange nævn, for mange kommissioner og for mange mennesker, der skal møde næsten alle steder. Det er vel ikke helt forkert, som jeg har tilladt mig at sige, at de folk, der har med skoleforhold at gøre, næsten er ved at møde sig ihjel for øjeblikket. Derfor er det rimeligt, at der bliver rettet på det. Men det må ske efter et meget grundigt arbejde, og derfor synes jeg, det er udmærket, at det konservative folkeparti kommer med nogle tanker, hvoraf jeg kan tilslutte mig en del. Men samtidig er det godt, at ministeren fortæller os, at han har de forskellige organisationer og interesseorganisationer inde i billedet til at komme med deres tanker, således at vi, når lovforslaget foreligger, for alvor kan begynde at tage fat på en drøftelse af de enkelte dele.

Jeg har tidligere udtalt, at min model går i den retning, at man selvfølgelig skal styrke skolenævnene. Der var intet, vi var mere ivrige for at gøre sidste gang, i 1970. Der var visse områder, hvor vi ikke kunne trænge igennem, og vi kan måske rette nogle ting i det: væk med alle høringer, eventuelt en sammenlægning af skolekommission og fritidskommission. Jeg vil gå videre endnu og sige: kan vi ikke eventuelt